

der Fredsperioden paa Foder, idet den derfor har maattet erlægge en Gjennemsnitsbetaling af 16 Rbd. pr. Hest om Dagen, hvilket udgjør cirka 60 Rbd. om Aaret, altsaa $\frac{1}{3}$ mere end paa den foreslaaede Maade, uden at tale om de idelige og kostbare Inspiceringer, som da maatte foretages, og skjøndt der over det andet Alternativ neppe lader sig gjøre nogen nøiagtig Calculé, antager man dog, at disse enkelte Private ikke ville kunne holde dette store Antal Heste for en saa billig Betaling, som det vil skee ved den intenderede Districtsdeling, der gaaer ud paa at fordele dem rundt om i hele Landet, og frygter man især for, at denne Maade i det Hele kunde lede til en Uffikkerhed i Forsyning af Heste for Armeen, som neppe kan eller bør tilraades, da det let kunde blive fordærbeligt for Armeens Tjeneste, og det saa meget mere, som denne Uffikkerhed sandsynlig meest vil vise sig, naar Trangen til Hestene var størst. Udvalget troer derfor, at man rettest bør vælge en Maade, der i Lighed med den hidtil brugte yder den Garantie, at man i paafølgende Tilfælde har det fornødne Antal Heste disponible til øieblikkelig Brug, uden at det medfører mere end de høist fornødne Udgifter, hvilket just vil skee ved den paatænkte Fordeling af Hestene i Amtsstuedistricterne, da der, som Erfaringen hidtil tilstrækkelig, idetmindste i Fredsperioden, har godtgjort, næsten altid vil findes Folk, som ville paatage sig at holde disse Heste for den derfor bestemte Pris af 20 Rbd. , i det de veed, at de i Fredsaarene, — og denne Tilstand maa man dog stedse tænke sig som den normale — ville kunne bruge disse Heste paa passende Maade i cirka 11 Maanedere af Aaret. Forsaavidt Udkastet endvidere indeholder et Forslag om, at der indtil videre skal tilkomme Krigsbestyrelsen Afgang til, mod en nærmere fastsat Betaling, at forøge Antallet af Hestene for hvert District indtil det Dobbelte af det i den Lovudkastet vedførte Fortegnelse fastsatte Antal, er der vel opstaaet Tvivl hos Udvalget, om det var rigtigt i nærværende Lov, der egentlig kun gaaer ud paa at ordne det ældre militære Hestehold paa Landet paa en billig og hensigtsvarende Maade, at indblande denne ny Sag, men man har dog ved noiere Overveielse fundet, at man og

saa burde tilraade det ærede Thing at gaae ind herpaa, navnlig naar Staten her selv paatager sig Remonteringen, som vi nærmere vilde foreslaae, og naar Forholdet ikke kommer til at gjælde længere end indtil den nye Organisation af Armeen bliver iværksat. Det er nemlig klart, at Krigsbestyrelsen, som nu har cirka 10,000 Heste, medens der ved Cavalleriet og Artilleriet i Kongeriget kun havees paa Fredsfod efter de gjældende Regler 1876 Stamheste, som ere bestandig til Tjeneste, vil komme i Forlegenhed med disse, naar Frederik indtræder, thi enten maa den sælge dem, og da vil der kun erholdes en liden Pris for disse, naar et saa stort Antal paa engang skal udbydes til Salg, og den vil da tillige miste sine nu vel dresfere og øvede Heste, og komme til atter i sin Tid at købe nye men uøvede Heste til høje Priser, thi efter hvad der er udviklet i Motiverne synes det klart, at der stedse vil behøves et Antal, foruden Stamhestene, af 3456 Heste for at mobilisere Armeen hurtigt og nogenlunde tilfredsstillende, eller og maa den sætte disse paa Foder, og da har den allerede vundne Erfaring vist, hvor kostbart dette sandsynlig vil blive. Men naar Statskassen herfor vil give passende Betaling, og det mener man, at den i § 8 foreslaaede er, og naar Armeen selv paatager sig Remontering, som man vil foreslaae, troer Udvalget ikke at burde fraraade dette Forslag, som vil medføre Fordeel for Hæren, og hvorved Staten i oconomisk Henseende vil vinde betydeligt, uden at man kan indsee, at det vil medføre nogen betydelig Byrde for Hartkornbrugerne, idetmindste ikke større end den, der ved Indquarteringen er paalagt Røbstæderne som en Naturalbyrde, der har nogen Analogi med denne.

Ved dernæst at fride til at behandle selve Udkastets enkelte Bestemmelser, maage vi ved § 2 bemærke, at ligesom vi finde det i sin Orden, at Udrederne erholdes, saasnart Forholdene tilfede det, deres hidtil i Nummer staaende saakaldte nationale Heste, imod at der for disse udbetales til Statskassen det i sin Tid til Hestenes første Anskaffelse tilstaaede Beløb af 36 Rbd. , saaledes finde vi det ogsaa rigtigt, at de Udredere, som ei efter Indkaldelsen have